

Пену Нуетер

***ПОД ЗВУЦИТЕ НА
СЪДБАТА***

© Пепи Ниетер, *автор*

© Георги Пашов, *дизайн*

Всички права на български език са запазени!

Тази книга като цяло, както и нито една част от нея, не може да бъде възпроизвеждана под каквато и да е форма и по какъвто и да е начин без изричното разрешение на НОВЕ Пъблишинг ЕООД.

© НОВЕ Пъблишинг ЕООД, 2022

ISBN: 978-619-7555-06-6

Глава 5

Духовно развитие

Бих искала да разгледам духовното развитие на човека като един от начините за балансиране на човешките емоции. Може би някои от Вас ще погледнат твърде скептично на тази тема, но тъй като лично за мен тя е от съществена важност за поддържане на добро здраве и водене на щастлив и хармоничен живот, имам желание да споделя част от моите възгледи.

Като за начало ще започна с цитат от Слава Севрюкова, доайена на психотронната наука в България. За тези, които не са чували за нея накратко ще обясня, че тя е всепризнат феномен на световно ниво. В книгата „Бъди в този свят, но не от този свят“ на писателя Христо Нанев можем да се запознаем с нейните духовни възгледи:

„Когато осъзнаем, че сме част от Вселената и сме тук на Земята, за да се усъвършенстваме духом, избирайки сами препятствията в живота преди нашето раждане; когато повярваме в прераждането, тогава ще започне нашето духовно развитие без страх, защото ще освободим духа си за това“.

Както вече многократно споменах, всеки човек има различно възприятие към света и по индивидуален начин интерпретира информацията от заобикалящата го среда. На

37

базата на собствените си усещания и познания, всяко човешко същество сътворява, както собствена представа за живота и смъртта, така и за необхватния и необясним вселенен мир. В следствие на това Вселената бива възприемана по различен начин от обществото. За част от хората тя е съвкупност от енергии и материи, за други тя е свързана с представата за Бог, а трети предпочитат да я разглеждат като между галактическо пространство... и т. н.

В резултат на изобилната информация, която жадно погълнах с цел да намеря отговор на въпросите си, след множество колебания установих, че спрямо моя мироглед Вселената е поток от енергия, в която всички ние сме едно цяло. Осъзнах че, за да бъда в мир със себе си е от особена важност да установя синхрон с нейните закони. Всички ние се раждаме с определена духовност, но впоследствие от самите нас зависи дали и до каква степен ще я развием.

Решавайки да поема по дългия и нелек път в опознаване на безтелесното, искрено се надявах да откроя истинската си същност, както и да погледна от различен ъгъл на света,

в който живеем. Намерението, което си поставих, бе да на-
меря отговор на въпрос, който неистово ме вълнуваше:

Коя съм аз и каква е моята мисия на Земята?

Не знаех до колко съм подготвена психически за отклик-
ка от Всемира, затова взех решение постепенно да дам въз-
можност на душата си да израства.

В самото начало ме привлече идеята да се концентрирам
върху препятствията за развитие на духовното в нас по пъ-
тя на земното ни съществуване. Така постепенно открих, че
основната причина за изграждане на фалшивата ни иден-
тичност е погрешното възприемане на вътрешното ни его.
За огромно съжаление, често то е подчинено на нашите
представи за високо социално положение, а в най-лошият
вариант на груб материализъм.

38

За да не бъде разбрана погрешно, ще поясня какво имам
предвид.

Както споменах в предходната глава, живеем в материа-
лен свят и парите са необходимост, без която няма как да
оцелем на Земята. Именно по тази причина, когато отрича-
ме изцяло нуждата им, нарушаваме баланса между духов-
ния и материалния свят на измерението, в което живеем.
Разбира се, обратният вариант е неприемлив и опасен...

Не можем да отречем факта, че *парите ни дават свобода
за развитие, както и че алчността към тях убива
всичко човешко в нас*. В природата съществува баланс и ние
би трябвало да се доверим на Твореца. Тук ще вмъкна и
следния пример.

Наскоро четох, че според пирамидата на Маслоу:

*Ако потребностите от по-ниско ниво за съществува-
нето ни не са задоволени, няма как да преминем в удовлет-
воряването на потребностите от по-високо ниво...*

ТОЕСТ, за да достигнем етапа на нашето самоусвър-
шенстване, би трябвало на първо място да задоволим фи-
зиологическите си нужди, след което личностната си си-
гурност (здраве, емоции и т.н.) и накрая да преминем етапа
на самоуважението, фокусирайки се върху изграждане на
самочувствието, относно нашата принадлежност в земното
битие.

Това е нашата база, за да можем съвсем спокойно да се
отдадем на познания и самоусвършенстване. Тук е място-
то оново да акцентирам върху факта, че границата между
стойността на парите, които са необходими за нормалната

ни задоволеност и ламтежа за натрупването им като единствената ни цел в живота се нарича *корпоративен материализъм*. Той не само потъпква моралните и човешки ценности, но и е един от най-сигурните начини за отдалечаването ни от духовното пробуждане.

39

В момента, в който престъпим гореспоменатата граница, започваме съвсем съзнателно да изграждаме фалшива представа за „мисията си“ в живота, в резултат на което, изцяло се отдаваме на земните пороци, довеждащи до утвърждаване на негативното ни отношение към битието и тотална деградация.

Търсейки логично обяснение относно първопричината за този вкоренен в 21-ви век *груб материализъм*, реших да преразгледам накратко измененията в начина на живот на Земята, настъпили по време на еволюирането на човечеството.

Предполагам, че моето заключение е идентично с мисленето на повечето пробудени човешки същества:

Политиката и икономиката в света са вид манипулативни средства в ръцете на правителствата. Те създават модерни институции, които налагат догми и правила с цел умислено ограничаване на свободната ни воля. Неусетно се озоваваме в порочен коловоз, в който не само нямаме време да развием мисленето си, но губим връзката с подсъзнателното си АЗ.

Накратко, основният ни приоритет става нашето оцеляване на физическо ниво. Притиснати от обстоятелствата, в самото начало се борим за най-необходимите ни средства за съществуване, което пък от своя страна ни превръща в лесно податливи на манипулация.

И така, манипулирайки умът ни, се създават все повече и повече „необходими институции“, които постепенно, но безвъзвратно сломяват волята, мечтите ни и прекъсват нашата връзка с независимостта и свободната воля, заложена във Вселенските закони за всеки принадлежащ ѝ субект.

40

Както споменах в самото начало, *независимостта на духа* е основата за пробуждането и усъвършенстването на АЗ-ът. Или казано по друг начин, с наложените догми се различава истинската ни същност и постепенно се променя нашата идентичност. Именно така парите стават основната цел в живота в световен мащаб.

Естествената ни отпорна реакция срещу тази външна на-
меса е вътрешно съпротивление на подсъзнателно ниво,
вследствие на което се порождаат негативни чувства и емо-
ции. Например, дълго стаения гняв, натрупан при борбата
ни за оцеляване, който не само ни обърква съзнателно, но
води до страх и подчинение.

От своя страна страхът ни ограничава и започваме да се
чувстваме изгубени, неспокойни и безпомощни. И вместо
да направим интроспекция на истинския проблем, просто
приемаме ролята на жертви, оправдавайки се, че „*общест-
вото като цяло ограничава развитието на потенциала ни
и действията от наша страна са абсолютно безмислени*“
- КЛАСИКА.

***Докато един ден Творецът ни дава основателна при-
чина за пробуждане.***

Тогава бавно започваме да проумяваме хитрата страте-
гия на криворазбраната цивилизация и разгадаваме същ-
ността на измамата в този начин на управление. Не сте ли
съгласни, че човек не може да бъде манипулиран, когато
съзнателно усеща правото си на избор? Когато той се
чувства свободен, непременно се стреми към обогатяване
на своите знания и откриване на нови хоризонти. Именно
тогава се провокира неговата готовност за усъвършенства-
не и стремеж към вътрешно пробуждане, за да достигне от-
говорите относно същността си.

Много хора смесват интелектуалното развитие с духов-
ното. Според моите виждания, едното се основава изцяло

41

на науката, докато другото е свързано със загадъчността на
свръхестественото и необяснимото.

Като завършек бих искала да се спра върху положител-
ните страни на ИЗРАСТВАНЕТО, надявайки се да дам от-
говор на въпроса: „Защо бихме се стремили към себеусъ-
вършенстване?“

*Духовността е процес, благодарение на който съзрява-
ме – ставаме по-самостоятелни, по-търпеливи при взема-
не на важните решения... и най-важното по-толерантни
при контактите в социалната среда.*

Процесът подлежи на различни фази за преминаване. В
самото начало е напълно вероятно да оставаме по-често на-
саме със себе си, давайки си време да осмислим внимател-
но живота си до настоящия етап, в който се намираме. След
което бавно, но сигурно се изправяме срещу страховете и

безсилието в нас, което от своя страна пък ни дава възможност да приемем и да се поучим от собствените си грешки до момента. По този начин не само се доближаваме до истинската си същност, но трупаме ценен опит, който ще ни бъде от полза, търсейки верния път за постигане на баланс между земното и духовното си съществуване.

Тръгвайки по този път, имаме шанса да се измъкнем от „пипалата на октопода, в който неусетно сме се оплели“, защото с течение на времето придобиваме смелост и увереност да прекъснем наложените си самоограничения, пречещи ни да направим връзка с Всемира, на който принадлежим и от който произлизаме.

Това от своя страна означава:

Да се сбогуваме с негативните си навици и грешно изградени представи и внушения, като предоставим шанс на душата да ни води.

42

Няма спор, трудно се постига този синхрон и със сигурност не от първия път. Но когато сме упорити и последователни, въпреки съпътстващите ни на моменти провали или колебания, ние със сигурност намираме правилния път към вътрешната ни същност.

Подобно на всяка предишна глава в книгата, аз бих желала да се спра на част от моя жизнен опит в процеса на духовното ми развитие. Съвсем откровено мога да заявя, че в младежките си години несъмнено доста често съм се отклонявала от Висшите закони на Вселената, базирайки се на това, че животът ми бе съвкупност от периодично повтарящи се падове и стремления.

Бях излагана на последователност от предизвикателства, на които яростно се бунтувах, неосъзнавайки че изразходвам ценната си енергия нахалос. Последниците, както вече описах, бяха неизбежни: прояви на депресии, паник атаки и бъбречни кризи. По труден за мен начин достигнах до извода, че пренебрегвайки първите признаци на отклоняване от духовния си път, влизам в сблъсък не само със себе си, но и в разрыв с Вселенските закони.

Накратко: опълчих се срещу повелите на Първоизточника.

Следователно знаех, че неминуемо ще последва определена ситуация в моето битие, която ще ме принуди да спра и да се преоткрия, за да потърся нов вариант за спасението на душата си – пътя към духовността. Добих ясна представа за човека като форма на висш разум, който идва на Земята, за да претърпи метаморфоза в личното

си развитие. Затова проумях че, ако не искам да попадна във водовъртежа на един цикличен омагьосан кръг, ще

43

трябва да приема направените до момента грешки и отговорно да се поуча от тях, за да спра да ги повтарям.

Както във всяко едно начинание, началото бе най-трудно, тъй като мисълта да застана срещу себе си и да преодолее страха си от неизвестното бе плашеща.

Осъзнавайки, че духовното развитие е свързано с дълбока трансформация, от една страна ми предстоеше борба в емоционален план, за да се науча да контролирам негативните си мисли и по този начин да погледна реално на живота. От друга страна, бе физическото ми преобразяване, което свързвах с постигане на душевен мир чрез прочистване на организма и здравословно хранене.

Оставайки сама със себе си и правейки разбор на собствените си виждания, постепенно се научих да си вдъхвам увереност и кураж да продължа в неизвестността. Използвах всяка свободна минута за „презареждане“ на организма и усъвършенстване на ума си чрез различни методи за релаксация. Благодарение на това неусетно започнах да осъзнавам, че не бунта, а акцептирането на нещата ще ми даде верните отговори в моя житейски път.

***Приех**, че всеки човек е индивидуален и безполезената критика към него е в мой ущърб.*

***Научих**, че е необходимо да намеря подходящата среда от хора с подобни на моите виждания, за да не осъждам и да не бъда осъждана.*

***В противен случай** щеше да се разруши моето собствено чувство за индивидуалност и по този начин да загубя душата си.*

Като се замисля на този етап ясно си спомням, че най-трудното бе да се науча да казвам НЕ, след което имах възможността да отделям повече време за себе си, за да правя това, което ми доставя удоволствие, без да изпитвам чувство за вина и угризения спрямо околните. Бих искала да по-

44

ясня, че да правиш това, което искаш, може лесно да премине в анархия. Затова съществуват неписани етични норми, с които се предпазваме от другата крайност в поведението си, а именно силно изразеният егоизъм и непукизъм относно чувствата на себеподобните.

Някои от Вас биха ме контрирали, че това също са наложени предразсъдъци от обществото, но аз бих казала, че то-

ва е така наречената ценностна система на човека и качествата в нея са подвластни на духовността. Но нека не се отклонявам от темата.

По пътя на духовното си развитие, най-същественото бе, че започнах да ценя собствените си достойнства, без да завися от признанието на околните. По този начин моят подход за оцеляване се съсредоточи в книгите, семейството и контактите с малко, но с подобни на моя светоглед приятели.

Бях отворена към всички, но не допусках всеки много близо до душата си, за да не се почувствам наранена и използвана. Следвах неотлъчно принципите си, но се стараех да не ги налагам. Така всеки следващ етап, в който се почувствах депресирана, болна или демотивирана вече знаех, че съм започнала процесът на „заземяване“, поради което ми предстои промяна, свързана с последващ урок, необходим за по-нататъшното ми израстване.

Приемах това като предупреждение. Спирах, премислях поведението си, търсих обяснение за случилото се. Стараех се да отворя сетивата си за неосезаемото, за да освободя духа си от обществените правила и закони, които ме водят към пропастта на страданието. По този начин откривах причините и уверено продължавах напред. Труден и продължителен процес, но повярвайте ми – ЗАСЛУЖАВА СИ!

45

Като заключение бих обобщила, че духовното съзряване настъпва в един или друг етап на живота на всеки човек, или както и казала Слава Севрюкова:

„Дава ни се капка по капка от Вселената.

Толкоз за колкото сме подготвени.

Останалото, когато му дойде времето!“ —